

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XXV. Quomodo Hierosolymis in sancto Dominicae resurrectionis loco
templum exstrui praecepit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΕ'

A

CAPUT XXV.

Quomodo Hierosolymis in sancto Dominica Resurrectionis loco templum exstrui praecepit.

Ὅτι οἱ ἑρσοδύμοι ἐπὶ τῷ ἀγίῳ τόπῳ τῆς Ἐσωτῆρ ἡμῶν ἀναστάσεως, ναὸν ἑρσοδύμοι οἰκοδομοῦσι προσιτάξαι.

Τούτων δ' ὡδ' ἐχόντων, μνήμης ἀλλό τι μέγιστον ἐπὶ τῷ Παλαισινῶν ἔθνους ὁ Θεοφίλης εἰεγάξεν· τί δ' ἴω τῆτο, τὸν ἐν τοῖς Ἰερωθόλυμοις τῆς Ἐσωτῆρ ἀναστάσεως μακαριστάστον τόπον, ἐδόκει δεῖν ἀπὸ τῆς Φανῆ χυσεπὸν δποφῆναι τοῖς πᾶσιν· αὐτίκα γὲν οἰκὸν ἐκλήμερον συστήσαδς διεκελεύετο. ὅσα ἀθεοὶ τῆτ' ἐν διανοία βαλῶν, ἀλλ' ἴω αὐτῶν τῷ Ἐσωτῆρ ἀνακινήθει τῷ πνεύματι.

His ita gestis, Imperator Deo carus aliud quiddam inprimis memorabile aggressus est in Palestina. Quidnam verò illud est? Beatissimum illum Dominicæ Resurrectionis locum qui est Hierosolymis, illustrem ac venerabilem cunctis mortalibus efficere, officii sui esse existimavit. Confestim igitur oratorium ibidem exstrui mandavit: non absque Dei nutu eò inductus; sed ipso Servatore ejus animum incitante.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κς'

Ὅτι τὸ θῶον μῆμα χυμασπ κὲ εἰδῶλοις ἀπέτερονσαν οἱ ἀθεοὶ.

CAPUT XXVI.

Quomodo impii sepulchrum Domini rudibus & simulacris superpositis obixerant.

Ἀνοθεὶ μὲν γὰρ ποτε δυσεθεῖς, μᾶλλον δ' ἅπαν τὸ δαιμόνων διὰ τέτων χυμῶν, ἀπεδῶθεν ὁ σὸτω καὶ λήθη ὡσαυδῆναι τὸ θεοπίστον ἐκείνο τῆς ἀθανασίας μῆμα. παρ' ὧ φῶς ἔλασεράπην ὁ κατὰ βᾶς ἐρενόθεν ἀτγελῶ ἀπεκλυσε τὸν λίθον τῆς τᾶς διανοίας κελυθωρῶν, καὶ τὸν ζῶντα μὲ τῶν νεκρῶν ἐτ' ἴω ἀεχεῖν ἴω αὐληφόταν. τὰς γυναικὰς ἐναγελὶ ζυμῶν τὸν τε τῆς ἀπιστίας λίθον τῆς αὐτῶν διανοίας ἐπὶ δόξη τῆς τῆς ζητεμῶν τῆς ἀφαιρέμῶν. τῆτο μὲν οὖν τὸ Ἐσωτῆρ ἀντρον, ἀθεοί τινες ἐ δυσεθεῖς ἀφανῆς ἐξ ἀνδρῶπων ποιήσαδς διανενόλωτο. ἀφρονι λογισμῶ τὴν ἀλήθειαν ταύτην πη κενύει λογισμῶροι καὶ δὴ πολὺ εἰσενεκάμενοι μολῶν, γῆν ἔξωθεν ποθεν εἰσφορήσαντες, τὸν πάντα καλύπτεισι τόπον· κάπειτ' εἰς ὑψῶ ἀιωρήσαντες, λίθω τε κατὰσερῶσαντες, κατὰ περὶ τοῦ εἶον ἀντρον ἴω πολλῶ τῶ χυμασπ κατὰκερῶσαν· εἰδ' ὡς ἐδενὸς αὐτοῖς λεπτομῶν, τῆς γῆς ὑπέθεν, δευὸν ὡς ἀληθῶς ταφεῶνα ἄνυχῶν ἐπισκιδάξουν. νεκρῶν εἰδῶλων σόον ἀφροδίτης ἀκολάσω δαίμονι μυχῶν οἰκοδομησάμενοι. κάπειτα μυσασαδς ἐνταυροῖ δυσίας ἐπὶ βεβήλων καὶ ἐναγῶν βωμῶν ἐπισπένδοντες ταύτην γδ μόνως κὲ ὀκαίλλως, τὸς πεδαδῆν εἰς ἔργον ἀξεν ὀνομίζον, εἰ διὰ τέτων τῶν ἐναγῶν μυσασμάτων τὸ σωτήριον ἀντρον κατὰκρυψεν· ἔ γδ οἰοῖτ' ἦσαν κωμῆσαι οἱ δέλοιαι, ὡς ὅσα εἶχε φύσιν τὸν

Quippe impii quondam homines, seu potius universum dæmonum genus, impiorum hominum operâ, venerandum illud immortalitatis monumentum tenebris atque oblivione penitus involvere studuerant. Illud, inquam, monumentum, ad quod Angelus olim è celo delapsus admirabili luce radians, saxum revolverat ex animis eorum qui verè saxei erant, & qui viventem Christum inter mortuos adhuc jacere arbitrabantur: felicem nuntium afferens mulieribus, & incredulitatis lapidem à mentibus earum removens, ut opinionem de vita ejus qui ab illis querebatur, adstrueret. Hanc igitur salutarem speluncam, impii quidam ac profani homines funditus abolere in animum induxerant; stultè admodum opinati, se hoc modo veritatem esse occultaturos. Itaque non sine summo labore, plurimâ humo aliundè advectâ aggestâque totum locum opplevère. Quem cum mediocri altitudine extulissent & lapide constravissent, sub hac tanta congerie sacram speluncam obtexerunt. Dehinc perinde ac si nihil amplius ipsis superesset, supra illud solum, infaustum prorsus animarum sepulchrum exstruxerunt; obscuram mortuorum simulacrorum cavernam in honorem lascivi dæmonis quem Venerem vocant, ædificantes. Ubi execranda sacrificia super profanis & impuris altaribus offerebant. Id enim quod instituerant, ita demùm se perfecturos esse opinabantur, si impuris hujusmodi fordi-

RET